

Súd: Okresný súd Trnava
Spisová značka: 24C/31/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2114223010
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 06. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Batisová
ECLI: ECLI:SK:OSTT:2015:2114223010.3

Uznesenie

Okresný súd Trnava v právnej veci žalobkyne: Fakultná nemocnica Trnava, so sídlom A. Žarnova 11, 917 75 Trnava, IČO: 00 610 381, pr. zast.: Advokátska kancelária MAJLING & NINČÁK, s.r.o., so sídlom Palárikova 14, 811 04 Bratislava, IČO: 35 960 728, proti žalovanej: T. Z. A., G. X.X.XXXX, K. O. M. XX, XXX XX E., o ochranu dobrého mena a povesti právnickej osoby, rozhodujúc o návrhu navrhovateľky (žalobkyne) na nariadenie predbežného opatrenia, takto

rozhodol:

Návrh na nariadenie predbežného opatrenia sa zamieťa.

Žalobkyňa je povinná zaplatiť súdny poplatok z návrhu v sume 33 Eur Okresnému súdu Trnava do troch dní od právoplatnosti tohto uznesenia.

odôvodnenie:

Dňa 4.9.2014 bol tunajšiemu súdu doručený (následne dňa 05.09.2014 doplnený) návrh žalobkyne zo dňa 2.9.2014, ktorým sa domáhala uloženia povinnosti žalovanej zdržať sa zásahov do práva na ochranu dobrého mena a povesti v texte špecifikovaným spôsobom, uloženia povinnosti žalovanej vymazať svoj článok, špecifikovaný hypertextovým odkazom (. uloženia povinnosti žalovanej na vlastné náklady sa verejne ospravedlniť žalobkyňi za šírenie informácií ohľadne konania žalobkyne pri vybavovaní sťažností žalovanej a manipulácie so zdravotnou dokumentáciou, týkajúcou sa operácie a následnej hospitalizácie žalovanej v zariadení žalobkyne v dňoch 29.04.2013 až 02.05.2013 - v denníkoch a na internetových stránkach špecifikovaných v texte návrhu, na ktorých nepravdivosť žalobkyňa v texte návrhu zároveň poukazuje.

Súčasťou návrhu na začatie konania bol aj návrh na nariadenie predbežného opatrenia, ktorým sa žalobkyňa domáhala uloženia povinnosti žalovanej zdržať sa akýchkoľvek zásahov do práva na ochranu dobrého mena a povesti žalobkyne - Fakultnej nemocnice Trnava, písaním, uverejňovaním, vyhláseniami a iným zverejňovaním mylných, nepravdivých a zavádzajúcich tvrdení vzťahujúcich sa na konanie a povinnosti žalobkyne a tiež uloženia povinnosti spočívajúceho v uložení povinnosti odporkyni (žalovanej) dočasne odstrániť svoj príspevok (vyššie špecifikovaný článok žalovanej) uverejnený na internetovej adrese (I.:/.K.W..A..A.-R.-O.-M.-G.-Q.-O..I.).

Tunajší súd uznesením č.k.: 24C/31/2014-23 zo dňa 17.09.2014 zamietol návrh na nariadenie predbežného opatrenia ako nedôvodný. Následne (na základe odvolania žalobkyne), Krajský súd v Trnave vo svojom uznesení zo dňa 01.12.2014 č.k.: 11Co/727/2014-43 potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne.

Dňa 02.06.2015 bol súdu doručený (v poradí druhý) návrh žalobkyne na nariadenie predbežného opatrenia, ktorým sa táto domáhala vydania predbežného opatrenia v nasledovnom znení: „Súd ukladá žalovanej - T.Z. A., aby sa zdržala svojich vyjadrení pre médiá na adresu žalobkyne - Fakultnej

nemocnice Trnava a tiež aby dočasne odstránila svoj príspevok uverejnený na internetovej stránke (I.:/..K..A..A.-R.-O.-M.-G.-Q.-O..I.)“.

Žalobkyňa odôvodnila návrh poukazom na vyjadrenia žalovanej v období medzi 30.07.2014 do 03.08.2014 vo viacerých denníkoch a pre internetové portály spôsobom, ktorý podľa názoru žalobkyne škodil dobrému menu a povesti Fakultnej nemocnice Trnava, a to uvádzaním nepravdivých informácií o konaní žalobkyne ako i o jej povinnostiach. Žalobkyňa poukázala na viaceré články v písomnej aj elektronickej forme (dostupné na internete), ktoré obsahovali vyjadrenia odporkyne (žalovanej) na adresu žalobkyne, vrátane už skôr spomenutého článku (E..K.-:/..K..A..A.-R.-O.-M.-G.-Q.-O..I.) žalovanej, v ktorom sa žalovaná vyjadruje na adresu žalobkyne.

Žalobkyňa poukazuje na fakt, že dôvodom zamietnutia pôvodného návrhu na nariadenie predbežného opatrenia bolo nepreukázanie, že žalovaná by pokračovala v uvedenom konaní a tiež nepreukázanie existencie hrozacej ujmy. Samotné vyjadrenie žalovanej (za súčasnej existencie možnosti protistrany k tomuto sa vyjadriť) neznamená riziko bezprostredne hrozacej ujmy.

Žalobkyňa ďalej poukazuje na fakt, že žalovaná pokračuje (žalobkyňa poukázala aj na pôvodné články z obdobia prelomu júla a augusta 2014) v „útokoch na povesť a dobré meno žalobkyne“ a to tým spôsobom, že opätovne iniciovala (?) napísanie viacerých článkov, v ktorých tak ako predtým uvádza nepravdivé informácie a tým opätovne narúša dobré meno a povesť žalobkyne. V texte podania ďalej žalobkyňa poukázala na viaceré články (uverejnené v denníku Sme, v Trnavských novinách a už viackrát spomenutý článok - blog, ktorého autorkou je žalovaná a ktorý bol prečítaný už 1277-krát, pričom vyvolal vo verejnosti pomerne búrlivú diskusiu), ktoré boli v texte návrhu patrične špecifikované. Predmetné články sú verejne dostupné, pričom prístup k nim je možný z celého územia SR, aj zahraničia. Žalobkyňa považuje rozsiahle a širokospektrálne aktivity žalobkyne za poškodzujúcu dobré meno žalobkyne v celoslovenskej tlači a na internetových portáloch, pričom je nepochybné, že svojím konaním zasiahla širokú verejnosť (laickú aj odbornú) na celom území Slovenskej republiky.

Predmetné podanie v neposlednom rade obsahuje taktiež poukaz žalobkyne na výsledky Protokolu k výsledku dozoru, ktorý bol vypracovaný dňa 17.10.2013 a z ktorého vyplynulo, Ministerstvo zdravotníctva SR síce zistilo 15 formálnych nedostatkov vo vedení zdravotnej dokumentácie žalovanej, avšak nezistilo žiadne bielenie strán, ani iné prepisovanie alebo menenie zdravotnej dokumentácie žalovanej, pričom žalovaná bola s protokolom oboznámená. Taktiež tvrdenie žalovanej, že k zhoršeniu zdravotného stavu došlo z dôvodu operácie v zariadení žalobkyne považuje za neoverené a nepodložené a poukazuje na šetrenie vykonané Úradom pred dohľad nad zdravotnou starostlivosťou.

Podľa § 75 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, predbežné opatrenie nariadi súd na návrh. Návrh nie je potrebný, ak ide o predbežné opatrenie na konanie, ktoré môže súd začať i bez návrhu.

Podľa § 76 ods. 1 písm. a) až k) Občianskeho súdneho poriadku, redbežným opatrením môže súd nariadiť účastníkovi najmä, aby:

- a) platil výživné v nevyhnutnej miere;
- b) odovzdal dieťa do starostlivosti druhého z rodičov alebo do starostlivosti toho, koho označí súd, alebo do striedavej osobnej starostlivosti;
- c) poskytol aspoň časť pracovnej odmeny, ak ide o trvanie pracovného pomeru a navrhovateľ zo závažných dôvodov nepracuje;
- d) zložil peňažnú sumu alebo vec do úschovy na súde;
- e) nenakladal s určitými vecami alebo právami;
- f) niečo vykonal, niečoho sa zdržal alebo niečo znášal,
- g) nevstupoval dočasne do domu alebo bytu, v ktorom býva osoba vo vzťahu ku ktorej je dôvodne podozrivý z násillia,
- h) nevstupoval alebo iba obmedzene vstupoval do domu alebo bytu, na pracovisko alebo iné miesto, kde býva, zdržiava sa alebo ktoré pravidelne navštevuje osoba, ktorej telesnú integritu alebo duševnú integritu ohrozuje,
- i) písomne, telefonicky, elektronicou komunikáciou alebo inými prostriedkami úplne alebo čiastočne nekontaktoval osobu, ktorej telesná integrita alebo duševná integrita môže byť takýmto konaním ohrozená,

- j) sa na určenú vzdialenosť nepribližoval alebo iba obmedzene približoval k osobe, ktorej telesná integrita alebo duševná integrita môže byť jeho konaním ohrozená,
- k) sa zdržal konania, ktorým porušuje alebo ohrozuje právo duševného vlastníctva.

Jedným zo zabezpečovacích prostriedkov v občianskom súdnom konaní je inštitút predbežného opatrenia. Predbežné opatrenie slúži dočasnému zabezpečeniu ochrany porušených alebo ohrozených práv účastníkov konania a je namieste ho použiť tam, kde sa vyžaduje okamžitý zásah súdu. Z charakteru predbežného opatrenia vyplýva, že pred jeho nariadením nemusí súd zistiť všetky skutočnosti, ktoré sú potrebné pre vydanie konečného rozhodnutia a pri ich zisťovaní nemusí byť vždy dodržaný formálny postup stanovený na dokazovanie, čo pre krátkosť času zvyčajne ani nie je dobre možné. Je však nutné, aby boli splnené základné predpoklady pre nariadenie predbežného opatrenia a to buď potreba dočasnej úpravy pomerov účastníkov (stav vzťahov účastníkov, ktorý neznesie odklad), alebo existencia reálnej obavy, že by výkon súdneho rozhodnutia bol ohrozený. Súdna prax vyžaduje i naplnenie podmienky, že predbežným opatrením sa nesmie vytvoriť nenávratný, nenapraviteľný stav v právnych vzťahoch účastníkov, ani že v dôsledku predbežného opatrenia vznikne neprimeraná ujma účastníkovi, teda že ujma povinného nesmie byť neprimeraná výhode, ktorú nariadením predbežného opatrenia získa druhá strana. Pre úspešnosť návrhu na nariadenie predbežného opatrenia je nevyhnutné, aby boli aspoň osvedčené (teda musia byť nepochybne preukázané) základné skutočnosti potrebné pre záver o pravdepodobnosti nároku, ktorému sa má poskytnúť predbežná ochrana, ale i osvedčenie, že je dané nebezpečenstvo bezprostredne hroziacej ujmy. Predbežné rozhodnutie musí mať vzťah k právnemu vzťahu, ktorý je alebo bude predmetom konania vo veci samej. Existencia právneho pomeru medzi účastníkmi alebo nároku prípadne ich osvedčenie samé osebe ešte netvorí zákonný dôvod pre vydanie predbežného opatrenia. Až ich ohrozenie dovoľuje súdu predbežné opatrenie nariadiť. Toto ohrozenie bezprostredne hroziacou ujmu musí byť konkrétne a navyše oprávneným účastníkom tvrdené a osvedčené.

V danom prípade, po preskúmaní podaného návrhu a posúdení veci súd nepovažoval návrh žalobkyne na vydanie predbežného opatrenia, ktorým by súd uložil žalovanej zdržať sa svojich vyjadrení pre médiá na adresu žalobkyne - Fakultnej nemocnice Trnava a tiež aby dočasne odstránila svoj príspevok uverejnený na internetovej stránke (I.:/..K.W..A..A.-R.-O.-M.-G.-Q.-O..I.) za dôvodný. Predovšetkým je potrebné poukázať na fakt, že právo na ochranu dobrého mena (povesti) právnickej osoby je chránené ustanovením § 19b ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka v korelácii s ďalšími ustanoveniami. Proti ochrane dobrého mena a povesti právnickej osoby však zjavne stojí právo žalovanej na slobodu prejavu, garantované ustanovením článku 26 ods. 1 a 2 Ústavy SR, ale aj ustanoveniami viacerých medzinárodných dohôd (z nich je potrebné spomenúť aspoň Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd z roku 1950 [predovšetkým jeho článok 10]). Toto právo zjavne negarantuje iba pozitívne formulované názory, ale aj názory kritického charakteru, a to aj vo vzťahoch k subjektom plniacim verejnoprospešné ciele.

Súd považoval každé z tvrdení a stanovísk žalovanej za jej názor na skutkové okolnosti prípadu a ich prípadnú právnu kvalifikáciu. Neobstojí preto tvrdenie o tom, že zdravotné problémy žalovanej neboli preukázateľne spojené s operačným zákrokom a hospitalizáciou v priestoroch žalobkyne, nakoľko existuje dôvod, na základe ktorého sa žalovaná mohla domnievať, že takýto súvis existuje a prípadný nesúlad stavu s realitou preto nebude ničím iným ako právne indiferentným (pre rozhodovanie o predbežnom opatrení navrhovaného znenia) omylom, navyše ospravedliteľným.

Konajúci súd poukazuje aj na existenciu psychologického faktora daného prípadu, keď akákoľvek zdravotná ťažkosť fyzickej osoby môže byť vnímaná ako ujma zásadného charakteru, nakoľko sa jej dotýka často krát bezprostrednejšie, ako akýkoľvek iný jav v okolitom svete, ktorý môže byť predmetom súdneho konania.

Žalobkyňa poukazuje na neprimeranosť tvrdenia žalovanej a chýbajúci skutkový základ tvrdení. Pri existencii zdravotných komplikácií nemožno v plnenej miere akceptovať iný názor ako ten, že hodnotenie zdravotného stavu žalovanou je jej názorom na vec, ktorý (názor) má navyše istý základ (dôvodnosť ktorého je predmetom konania vo veci samej).

Súd rovnako považuje za potrebné poznamenať, že žalobkyňa je právnickou osobou zriadenou za účelom výkonu tzv. verejnoprospešných cieľov. Ako taká preto disponuje istou povinnosťou zniesť zvýšenú

mieru kritiky vlastnej činnosti. Judikatúra súdov Slovenskej republiky (v podstave v súlade s judikatúrou medzinárodných súdov) priznáva známym a verejne činným osobám zvýšenú úroveň povinnosti zniesť kritiku vlastnej činnosti (rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva [„ESLP“] - Lingens v. Rakúsko, rozsudok, 8. 7. 1986, č. 9815/82; Castells v. Španielsko, rozsudok, 23. 4. 1992, č. 11798/85; Thorgeir Thorgeirson v. Island, rozsudok, 25. 6. 1992, č. 13778/88; Thoma v. Luxembursko, rozsudok, 29. 3. 2001, č. 38432/97; Dalban v. Rumunsko, rozsudok veľkého senátu, 28. 9. 1999, č. 28114/95; Cumpănă a Mazăre v. Rumunsko, rozsudok veľkého senátu, 17. 12. 2004, č. 33348/96; Zakharov v. Rusko, rozsudok, 5. 10. 2006, č. 14881/03; Kobenter a Standard Verlags GmbH v. Rakúsko, rozsudok, 2. 11. 2006, č. 60899/00), taktiež (na tomto mieste dokonca nielen verejne činným osobám) povinnosť strpieť zvýšenú ochranu šírenia informácií a myšlienok o veciach verejného záujmu (Rozsudok ESLP Thorgeir Thorgeirson v. Island, rozsudok, 25. 6. 1992, č. 13778/88), potrebu rozlišovať, či informácia je skutkovým tvrdením alebo hodnotiacim úsudkom - za súčasnej vysokej miery ochrany hodnotiacich úsudkov (Rozsudky ESLP Lingens v. Rakúsko, rozsudok, 8. 7. 1986, č. 9815/82; Nilsen a Johnsen v. Nórsko, rozsudok veľkého senátu, 25. 11. 1999, č. 23118/93; Feldek v. Slovensko, rozsudok, 12. 7. 2001, č. 29032/95), potrebu ochrany hodnotiacich úsudkov za súčasného vychádzania z určitého skutkového základu (Rozsudky ESLP De Haes a Gijssels v. Belgicko, rozsudok, 24. 2. 1997, č. 19983/92; Feldek v. Slovensko, rozsudok, 12. 7. 2001, č. 29032/95; Thorgeir Thorgeirson v. Island, rozsudok, 25. 6. 1992, č. 13778/88).

Súd mal za preukázané, že žalobkyňa zdieľa v konaní obdobný status, ako napríklad verejne (napríklad aj politicky) činná fyzická osoba a preto musí zniesť zvýšenú mieru kritiky (s týmto je okrem iného spojená nielen možnosť žalobkyne reagovať na tvrdenie žalovanej, ale prezentovať aj svoj pohľad na vec - bez spojitosti s prípadným tvrdením žalovanej). Táto (kritika) musí byť založená na určitom právnom skutkovom základe. Nie je však prípustné požadovať, aby žalobkyňa preukazovala pravdivosť svojich tvrdení, majúcich v zmysle názoru konajúceho súdu status názorov, proti žalobkyni. Tvrdenia žalovanej nemožno v danej procesnej etape považovať za vedome nepravdivé, bez akéhokoľvek právneho základu. Žalovaná subjektívne pociťuje ujmu na zdraní (ktorú mimochodom nespochybnila ani žalobkyňa, ktorá spochybňuje len fakt, že k tomu dochádza zavinením žalobkyne), pričom hodnotenie jej zdravotného stavu je hodnotiacim úsudkom.

Rovnako pod široko koncipovaný pojem názor súd subsumuje aj tvrdenia žalovanej o bielení zdravotnej dokumentácie (ku ktorej mala žalovaná, zrejme prístup a mohla do nej ako nahliadnuť a aj si vyhotoviť fotokópie, čo [podľa jej tvrdenia] aj urobila). Poukaz na fakt, že takáto skutočnosť nebola pri následnej kontrole (aj externej) zistená taktiež neobstoí a to tým skôr, že konajúci súd nemal možnosť preskúmať, aký aspekt vedenia a manipulácie so zdravotnou dokumentáciou bol predmetom kontroly. Bez ďalšieho tiež nemožno považovať nesúhlasný názor žalobkyne za právne reprobovaný a (hoci vychádzajúc z prezumpcie správnosti úradného postupu) právo na nesúhlas so závermi a jeho prejavenie musia byť taktiež právom garantované, za podmienky absencie dolôžneho charakteru prejavu. V tomto kontexte je potom potrebné chápať aj poukaz na tvrdené krátenie videozáznamu z operácie a na fakt, že tento mal byť súčasťou zdravotnej dokumentácie (tu nemožno celkom presne rozlíšiť medzi názorom a návrhom/želaním ohľadom založenia záznamu do zdravotnej dokumentácie ako prostriedku nápravy zdravotných problémov žalovanej).

Skutočnosť, že prezentované tvrdenia je potrebné prezentovať ako názory žalobkyne nepriamo vyplýva aj Nálezom Ústavného súdu ČR sp. zn.: I.ÚS 367/03 zo dňa 15. 3. 2005, v ktorom sa mimo iného uvádza: „Jak vyplývá z dlouholeté judikatury Evropského soudu pro lidská práva, hodnotový soud a tvrzení skutečnosti se zásadním způsobem liší. Zatímco existence skutečností může být prokázána, pravdivost hodnotových soudů není dokazatelná, neboť hodnotové soudy nepopisují skutečnost, ale naopak ji více či méně volně interpretují [analyzováno podrobně např. ve věci Lingens proti Rakousku (1986), odst. 46]. Zatímco tvrzení určitých nepravdivých skutečností samo o sobě lze dokonce i obecně zakázat, vyslovování názorových soudů, byť kontroverzních, zásadně požívá ústavní ochrany“. Ak tvrdenia nemali byť interpretované ako názor žalovanej, bolo z nich potom možné odvodiť zjavne absurdný záver, že žalovaná mala priamu vedomosť o priebehu ňou popisovaných skutočností (teda napríklad bola prítomná pri bielení karty alebo strihaní videozáznamu), ktorý nie je možné potom stotožňovať s mysléním priemerného čitateľa.

Súd rovnako poukazuje na neprimeranosť nariadenia predbežného opatrenia v navrhovanom rozsahu, keďže žalobkyňa v navrhovanom predbežnom opatrení žiada uložiť žalovanej povinnosť, 1) zdržať sa

svojich vyjadrení pre médiá (akýchkoľvek !) na adresu žalobkyne a tiež 2) aby dočasne odstránila svoj príspevok - blog, špecifikovaný v predchádzajúcom texte (na tomto mieste súd poukazuje na fakt, že článok bol uverejnený dňa 26.8.2014, bol dlhodobo verejne prístupný a požiadavka jeho odstránenia preto nespĺňa akútnu potrebu odvrátenia hroziacej škody, ako tvrdí žalobkyňa. V prípade všetkých tvrdení žalovanej zostáva žalobkyni nepochybne zachovaná možnosť sa vyjadriť k prezentovaným tvrdeniam, pričom existuje dôvodný predpoklad, že žalobkyňa ako verejne známa (právnická) osoba mala nielen možnosť sa vyjadriť (žalobkyňa v texte návrhu tvrdila, že o publikácií niektorých článkov sa dozvedela až dodatočne, čím však nebolo dotknuté jej právo na vyjadrenie, ktoré mohla okrem iného realizovať špeciálnymi inštitútmi tlačového zákona [napr. aj § 7 až 9 zákona č. 167/2008 Z.z., o periodickej tlači a agentúrnom spravodajstve a o zmene a doplnení niektorých zákonov (tlačový zákon) v znení neskorších predpisov]), ale dokonca bola na vyjadrenie zrejme aj cielene vyzývaná zo strany médií (vo viacerých prípadoch).

Realizáciou slobody prejavu žalovanej dochádza k zrejmemu konfliktu s právom na ochranu mena žalobkyne, ale v danom prípade potenciálny zásah nie je takej intenzity, aby ho súd musel regulovať formou predbežného opatrenia. Rovnako nebola (v kontexte všetkých vyššie spomenutých záverov súdu) preukázaná naliehavá potreba úpravy vzťahov, keď všetky spomenuté články, publikované v poslednom období obsahovali s malými variáciami v zásade zhodné tvrdenia. Nemožno preto považovať správanie žalovanej za sústavnú cieľavedomú činnosť smerujúcu k poškodeniu dobrého mena žalobkyne.

Záverom súd poukazuje na fakt, že už v predchádzajúcej etape (prvostupňový a po ňom aj odvolací) súd zamietol návrh na vymazanie článku žalovanej (blogu) ako nedôvodný, v súvislosti s týmto autorským dielom neprišlo k relevantnej zmene pomerov, iba (s poukazom na ďalší časový odstup) k preukázaniu neexistencie naliehavej potreby dočasnej úpravy pomerov (článok bol verejne prístupný a verejnosť oň z dôvodu časového odstupe stráca záujem, navyše ďalšie pôvodná autorská činnosť žalovanej nebola zistená ani v konaní tvrdená).

K tvrdenému právnemu posúdeniu veci súd poznamenáva, že toto bude predmetom konania vo veci samej, žalobkyňa poukázala na právo na ochranu dobrého mena právnickej osoby, ktoré nikto nespochybnil a je nepopierateľné. Podstatným však zostáva charakter žalobkyne ako verejne činnej právnickej osoby a z toho prameniaca zvýšená miera povinnosti zniesť (aj subjektívne [názorovo] formulovanú) kritiku.

Vzhľadom na to, že súd nemal za preukázateľne potrebné, vhodné a primerané nariadiť predbežné opatrenie v navrhovanom rozsahu a teda zamietol súd návrh tak, ako je uvedené vo výrokovej časti rozhodnutia.

O náhrade trov konania súd nerozhodoval, keďže podľa ustanovenia § 145 Občianskeho súdneho poriadku bude o nich rozhodovať až pri náhrade trov konania vo veci samej.

O povinnosti žalobkyne zaplatiť súdny poplatok z návrhu vo výške 33 Eur rozhodol súd podľa ustanovenia § 2 ods. 1 písm. a) zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších právnych predpisov, keď výšku súdneho poplatku určil podľa Položky 1 písm. c) Sadzobníka súdnych poplatkov tvoriaceho prílohu uvedeného zákona.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho písomného doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Trnave.

Z písomne podaného odvolania musí byť zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sa ním sleduje, musí byť podpísané a datované. V odvolaní sa má ďalej uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha. Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis.

Ak povinný dobrovoľne nesplní čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Zákona č. 233/1995 Z.z. o exekútoroch a exekučnej činnosti v platnom znení.